

La revifalla de la boxa

Cada dimarts, a la Paloma de Barcelona, la boxa torna a ressuscitar gràcies a la constància de la família Tejada. Al nostre país les vetlades són escassíssimes.

Els nous temps i les crítiques han fet camí. La Paloma és tot un baluard dels qui s'hi resisteixen.

Assumpció Maresma

El ring situat al centre de la sala de ball, encatit amb lona verda i perfectament il·luminat, sobresurt enmig de la foscor plena d'una fumera blau-gris. Dos homes es peguen, porten casc, són amateurs i comença a escalfar l'ambient de la nit. Pocs barrets. Molts homes sols, de totes menes i de totes mides, alguna parella i algun nen marquen el ritme cardíac del combat amb els seus crits. Hi ha algunes cadires buides, perquè el bàsquet de la tele fa la competència a les vetlades de boxa. Tot i així, el públic és nombrós, entès i fidel.

Un noi de vint-i-tres anys, primet i bru, s'identifica com en Tejada. És en Tejada fill, el seu pare és llegendari per la seva constància a promoure la boxa, malgrat tot i a tot arreu. Aquest xicot espavilat ha agafat el relleu i amb el Club Sporting ha posat en marxa les vetlades de boxa que des del juliol se celebren cada dimarts a la Paloma de Barcelona. La tradició familiar és la clau de la continuïtat de la boxa: tot sembla anar de pares a fills.

Surten al ring els dos boxadors de pes *welter*: Ramon Gallego, campió de karate, i Rafael Fuentes, segons el cartell, gran estilista. Mentrestant, als vestuaris es preparen els dos pesos plomes que lluitaran en el combat de fons de la nit. Els vestuaris no són sòrdids ni tètrics, com a les pel·lícules, més aviat són pobres: parets humides i emblanquinades, llum fluorescent, una pica, una banqueta per asseure's —res d'estirar-se— i una dutxa. El boxador local, Manuel Massó, és ex-campió d'Europa, fill del Xino barceloní i de trenta-un anys. Són molts els qui l'envolten. Se'l veu tranquil, sap que el públic està a favor seu.

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

Dalt, el combat entre Massó i Montero. Baix, Montero, el perdedor.

A l'altra banda, el seu contrincant, Juan Montero, «Gran batallador», només té un amic al seu costat, que va vestit com si anés a un casament. Té vint-i-vuit anys i diu que està bé, però és el foraster, no ha estat mai campió i fa cara de saber que ho té difícil. No vol dir quant cobrarà, ningú ho vol dir, però tots asseguren que no hi ha màfia, la cosa no dóna per a tant, tot just és manté. Deixa anar una frase: «compraré unes sabates per al meu fill». És un mallorquí de Sevilla i treballa com a cambrer.

Al ring, el combat dels *welters* continua. El públic demana que Fuentes tiri la tovallola. Té la cella inflada i la sang li surt a raig del nas. El seu rostre és de por, una por que ja no domina,

mentre els punys es resisteixen a donar-se per vençuts i volen trobar el colp de la sort. «No s'hi veu». «Se li està tancant l'ull». «És molt bo, però és com una màquina», són els comentaris del públic. La sang esquitxa la lona verda. El crit és unànime: «Tira la tovallola», un entès matisa: «Si tira la tovallola, estarà un mes sense boxar». El jutge, finalment, dóna per acabat el combat, que ha durat sis eterns rounds.

Està a punt de començar el plat fort de la nit. En Fernando, caçadora negra, divuit anys i ulls perduts, passa i

traspasa repetint: «Massó és el meu ídol, és molt, molt bo, jo vull ser boxador». Un senyor molt gran explica que ell va boxar durant trenta-sis anys, és Antonio Avila. Un altre, Antonio Fernández, que fa d'entrenador de boxa de nens, explica que va deixar de boxar quan en un combat va provocar un desprendiment de retina d'un company. Tots els espectadors semblen vells coneguts. Hi ha un bon grapat d'entusiastes nostàlgics.

En Massó i en Montero surten al ring acompanyats amb barnús de satí plastificat. Els seguidors comenten amb passió la vida d'en Massó: una dona va creuar-se a la seva vida i el va portar pel mal camí, per això es va retirar. Un altre afegeix «El campionat d'Europa el va sorprendre, no va assumir la victòria, ara l'heroi del Xino ha tornat molt canviat». Hi ha molta expectativa en el segon combat després de la reaparició d'en Massó. Sona la campaneta i el mallorquí de Sevilla pega fort, realment és un gran lluitador i desconcerta el públic, perquè dos cops ben donats fan trontollar Massó, que es mou amb més estil i tècnica. El públic sap que un colp ben donat pot acabar amb el millor. Massó es recupera ràpid i deixa clara la seva superioritat. Els crits tornen a ser forts, volen que Montero es retiri. Al cinquè assalt Montero vacil·la, i el jutge comença a comptar. Massó guanya per K.O. En Montero se'n va grogui al vestuari i algú crida «Visca Massó», amb la mateixa passió que ho fan els seguidors del Barça. Dimarts que ve, la Paloma tornarà a disfressar-se de ring. □